

«А

над світом
українська
вишивка цвіте»

Учень

Вічна пісня барв і кольорів,
Неповторна музика натхнення!
Шепіт трав і шелест яворів,
І дзвінкі турботи сьогодення.
Хрестиком покладено в рядки,
Поспліталось, блиснуло веселкою
Ніжність материнської руки,
Пісні ще весільної, веселої.
Дух народу в колір заплете,
Проросте і піснею, і цвітом.
А над світом, гляньте, а над світом
Українська вишивка цвіте!

Ведуча: Доброго дня всім, хто тут зібрався нині!

Доброго дня всім, хто в гості завітав!

Ведучий: Доброго дня, великій цій родині!

Шановні гості, ми вітаємо вас!

Вихователь: Сьогодні ми святкуємо **Всесвітній день вишиванки** — міжнародне свято, яке покликане зберегти споконвічні народні традиції створення та носіння етнічного вишитого українського одягу. У цей день кожен охочий долучається до свята, одягнувши вишиванку. Ідею акції «Всесвітній день вишиванки» у 2006 році запропонувала студентка факультету історії Чернівецького університету **Леся Воронюк**. Спочатку вишиванки одягнули кілька десятків студентів та викладачів факультету. Та вже протягом наступних років свято розрослося до всеукраїнського рівня. Українська народна вишивка — унікальне явище духовно-матеріальної культури нашого народу. У продовж тисячоліть у народній вишивці знаходили і, на щастя, знаходять відображення думки і настрої людини, що її творила, краса природи, полохливий світ думок майстринь, їхні сподівання на кращу долю, людські вірування, оберегова символіка речей, позначених візерунком нитки й голки.

Ведучий:

Вишиванка - символ Батьківщини,
Дзеркало народної душі,
В колисанці купані хвилини,
Світло і тривоги у вірші.

Ведуча:

Вишиванка - дитинча кирпате,
Що квітки звиває в перепліт,
Материнські ласки, усміх тата,
Прадідів пророчий заповіт.

Ведучий: Українська сорочка-вишиванка. Вона ввібрала в себе теплоту сонця і запах трави, шум гаїв і голубінь небес, всю розкіш землі і смуток чарівної пісні. Це не лише витвір мистецтва, а й наш оберіг.

Ведуча: Бо закодована одвічними життєдайними знаками сонця, землі і води. І захищає така сорочка, й сили додає, й кохання береже...

Учень 1:

Вишиванка - писанка чудова,
Зірка ясна, співи та вертеп.
Вишита сльозою рідна мова,
Думами дорога через степ.

Учень 2:

Вишиванка - біль на п'єдесталі,
Слава, воля, єдність, віра - ми.
Журавлем курличе, кличе далі,
Стелить вирій в зорами - крильми

Музичний номер - пісня «А сорочка мамина»

Ведучий: Найкращий обереги - вишита сорочка, бо вона захищає не тільки тіло від хвороб, але й душу від злих духів. Традиційно в Україні сорочку вишивала мати для сина чи доньки, вкладаючи у цей виріб свою любов, думи, мрії і світлі надії.

Ведуча:

Вдягни, дитино, рідну вишиванку
І з чистим серцем в білий світ іди.
Вона зігріє сонцем на світанку

І оберегом стане від біди.
Встає над світом щире сонце вранці
І землю гріє променем ясним.
А я іду по світу в вишиванці.
Я – українець! І горджуся цим.

Учень 3:

Вишиванка

Народ мій на Голгофу йшов з хрестом,
бо так у нас віддавна повелося:
хрестом розходились дороги за селом,
навхрест снопи стояли із колосся.
У шлюбному вінку, як доля, зеленів
таки отой барвіночок хрещатий.
Таки хрестом сорочки для синів
одвіку шила українка-мати.
Бо скільки раз при світлі каганця
вона нитки на полотні хрестила,
то стільки раз ріднесеньке дитя
в далекий шлях життя благословила.
І ми несли свій хрест у вишиті.
Він був, коли, здавалося, нічого
вже не було. Здавалосьь, всі святі
уже давно зреклись народу мого.
Той мамин з оберегами рушник,
та мамина сорочка-берегиня

на всіх шляхах, кривавих та страшних,
нас сотні раз хрестами осінила.
Німіє світ, зомлівши від краси
червоно-чорних українських узорів.
А там – хрести, хрести, хрести...
молитвами за нашу долю й волю.
Є настил, гладь, стебнівка та низинка,
фантазія людська не знає меж...
Хрестом я доням шила сорочки.
Ви – українки! То несіть свій Хрест!

Ведучий 1. Вишивання – це давнє заняття людей в Україні, йому тисячі років! Люди вишивали чарівні рушники, які дарували потім своїм дітям у далеку й щасливу дорогу. На барвистих вишитих рушниках у нас підносять дорогим гостям хліб, як найбільшу й найдорожчу святиню, бо хліб – це саме життя. Прикрашали рушниками домівку й вони оберігали її від злих духів; вивішували рушники над образами та над світлинами дорогих людей; над вікнами та над дверима, щоб у хаті панували мир і злагода, затишок і спокій.

Учень 4:

Моя вишиванка

Я встану рано-вранці, на світанку,
Як спалахне на квіточці роса.
Вдягну найкращу в світі вишиванку
І оживе, засвітиться краса
В промінні сонця. І моя сорочка
У рунах, в квітах зразу оживе...
З чарівних квітів я сплету віночка
Й над світом щира пісня попливе.
Сорочка, що матуся вишивала,
Сердечко гріє, душу веселить.
Бо ж мама щастя-долю закликала.

Цей оберіг в житті нас захистить.

Ведуча:

В нас обереги вишивають здавна.

Така традиція в народі прижилась.
Вона прадавня, вічна й дуже славна.
В культурі й до сьогодні збереглась.

Ведучий:

Ані вікам, ні моді не здолати...
Вона в людському серці і в душі.
У ній любові, мрій, надій багато
І ти традиції забути не спіши.

Музичний номер - пісня «Моя сорочка вишиванка»

Ведуча: Україна – це чарівний і багатий край, і в ній із сивої давнини живе мудрий і добрий, творчий і натхненний народ.

Ведучий: Саме тому, мабуть, наш народ і подарував світові неповторну українську вишивку, за якою нас упізнають в різних куточках світу.

Ведуча: А зараз до вашої уваги ми пропонуємо яскраві вишиванки, що із задоволенням носять учні нашої школи. На їх сорочечках ви побачите диво-кольори та розмаїття візерунків.

Демонстрація вишиванок

Учень 5:

Вишиванка наша, вишиванка,
вічна пісня барв і кольорів,
Неповторна музика натхнення!
Шепіт трав і шелест яворів,

Учень 6:

І дзвінкі турботи сьогодні.
Хрестиком покладено в рядки,
Поспліталось, блиснуло веселкою
Ніжність материнської руки.

Учень 7:

Як дивишся на вишиванку —
В ній бачиш гори, поле, ліс,
І промінь сонця рано-вранці,
І гай розплетених доріг.

Учень 8:

Нехай слова і пісні милозвучні
Для вас лунають знов і знов,
Хай будуть в серці нерозлучні

Добро, надія, віра і любов!

Учень 9:

Хай вам сміється доля журавлина,
Поля розлогі колосом цвітуть,
Нехай червоні ягоди калини
На вишиванках осявають путь.

Учень 10:

Одягнімо, друже, вишиванки —
Наш чарівний український стрій.
Не для когось, не для забаганки,
А для себе, вірний друже мій.
Одягнімо вишиванки, друже,
Хай побачить українців світ —
Молодих, відважних, дужих,
У єднанні на сто тисяч літ.

Музичний номер танок (Флешмоб)

Вихователь.

Мати вишивала рушники
(Скільки вже проспівано? Не знаю),
Тільки я щедрішої руки
Від тієї першої не маю.

Тільки я вслухаюся в пісні,
Квітами мережані на долю,
Й сокровенно так ступаю по землі
Під цю музику, мою до болю.

Знаю, як скурличуть на біду
Два крила у парі з рушниками,
Я прийду, її я розведу

Донька

Вишийте, мамо, сорочку,
В рідній моїй стороні.
Гори там виший рядочком,
Вишні рясні при вікні.
Хрестиком виший, матусю,
Рідні сади і поля.

А я і у сні повернуся
Вранці стрічать солов'я.

Вишийте, мамо, сорочку,
Вишийте в ріднім краю
Згадку про ласкаві очі,
Спогад про ніжність свою.

Будуть роки пролітати
Вдаль за життєву межу.
Вишиту шовком сорочку
Я у душі збережу.

Мама

Вдягни, дитино, рідну вишиванку
І українцем йди у білий світ.
Дивуйся світу в росянім серпанку
Й люби цю землю вже з дитячих літ.
А щире й рідне українське слово
Ти гордо через все життя неси.
Живи активно, гідно, веселково
І милостиню в ката не проси.
Вдягни, дитино, рідну вишиванку
І з чистим серцем в білий світ іди.
Вона зігріє сонцем на світанку
І оберегом стане від біди.

Вихователь.

Про вишиту сорочку можна говорити багато. Зараз у нас відроджується традиція одягати на свято вишивану сорочку, і не лише на свято. Що це – мода? Сподіваюсь, що це не мода, адже мода змінюється. А вишивана сорочка була, є і буде оберегом для кожного з вас, адже в ній – тепло рук рідної вам людини, в її орнаменті не просто хрестики, а символи, що оберігають вас, в ній – сила, тепло, життя. Ми впевнені, що в невичерпній скарбниці духовної культури нашого народу буде і надалі розвиватися винятково важлива її частина – вишиванка, адже з нею пов'язана вся багатовікова історія українського народу, його творчі пошуки, радість і горе, його перемоги і поразки, сподівання на майбутнє, адже вишиванка - це духовний символ українського народу, рідного краю, батьківської оселі, тепла материнських рук. Це – оберіг.

Ведучий:

Мереживом виткане наше життя,
Душею свій час відчуваєш.
І буде настільки цікавим буття,
Які в нього нитки вплітаєш.

Звучить пісня «Вишиванка, моя вишиванка»

Вихователь.

Якщо людина хоче вишивати,
Знайдеться в неї голка, нитка, час...
Зуміє всі відтінки підібрати,

Й шедеври вийдуть з-під руки не раз.

Якщо людина хоче вишивати,

Побачить в цьому радість і красу.

І по узорах буде мандрувати,

І вишиє на квіточці росу,

І створить диво, первозданну казку,

Їй усміхнеться сонечко в вікні,

Бо відіб'ється і любов, і ласка

У хрестиках на білім полотні.

Ведуча: Хай у ваших оселях розквітне калина, оживуть птахи й квіти на полотнах! Ми з вами усі - українці, яких об'єднує у велику родину любов до рідної землі, до пісні, до вишивки. Ось і завершилось наше свято. Щиро дякуємо всім за тепло сердець та щирі оплески.

Ведучий . Хай вишиті українські рушники, сорочки, скатертини, ікони, картини стануть оберегами у ваших оселях!

(фінальна пісня « Україна – це я»)

